

Els servidors públics 'de Catalunya' en el nou estat

Ja es recollia en el *Llibre blanc de la funció pública catalana* i ara, superats els deu anys de la seva publicació, esdevé oportú recuperar la idea principal d'aquell document, que defensava la integració dels treballadors públics de les administracions catalanes en una única ocupació pública que atengui amb més eficàcia les necessitats de l'administració nacional, del món local i de les universitats públiques catalanes. És segur que en els primers passos d'un nou estat s'obriran debats que s'arrosseguen de fa temps, com els ja clàssics de la laboralització o l'externalització de l'ocupació pública, amb inevitables efectes sobre el règim jurídic i volum de treballadors públics. Aquests i d'altres són debats que no s'haurien de defugir però que són inabordable en el procés constituent per la càrrega ideològica que porten implícita. Contràriament, l'interregne que es pot donar per establir les bases d'un nou estat sí que sembla el moment indicat per reflexionar i prendre mesures que ens permetin avenços substantius cap al disseny d'una nova planta en el sistema de relacions aplicable als servidors públics del país, superant la fragmentació i comunicació actuals alimentades pel disseny previst en el títol VIII de la Constitució espanyola.

Si avui la Generalitat, un ajuntament o una universitat pública necessiten personal, només poden

instar processos de reclutament que no admeten la incorporació immediata de dones i homes experts que treballin en altres administracions, de la mateixa manera que les persones que ja formen part del servei públic no poden accedir a les demandes d'organitzacions alienes a l'administració de pertinença, llevat que se sotmetin a nous i feixucs processos selectius. I tot això es fa amb un consum elevat de temps i recursos per part de cada administració, negant la possibilitat d'incorporar els millors per atendre necessitats urgents, impeding sinergies que evitarien increments gratuïts i impossibilitant l'agilitat en l'assignació de capital humà allà on és més necessari.

Ens trobem, doncs, davant del mapa d'una ocupació pública que,

JOSEP RAMON MORERA

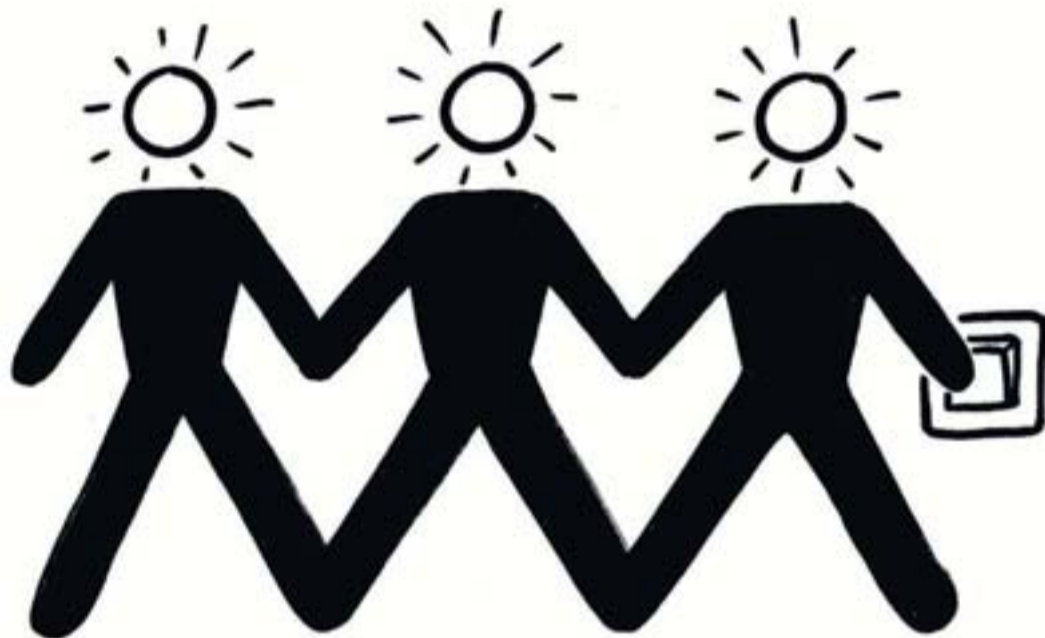
VICEPRESIDENT DE L'ASSOCIACIÓ CATALANA DE GESTIÓ PÚBLICA

CONSULTEU MÉS ARTICLES A www.ara.cat

per dur a terme activitats sovint anàlogues, disposa d'una funció pública de la Generalitat, de tantes funcions públiques com entitats locals tenim i d'una funció pública per cadascuna de les universitats catalanes, i totes elles amb una munió de normes reguladores que petrifiquen aquesta fragmentació artificial. Davant d'aquest estat de coses calen actuacions que portin a la simplificació de normatives i règims aplicables als servidors públics i ens homologuin amb les millors pràctiques en la regulació del treball públic. Calen iniciatives que, recuperant el llegat de Prat de la Riba, potenciïn instruments transversals, com ara l'Escola d'Administració Pública de Catalunya, per atendre les necessitats de totes les administracions catalanes en matèria de

selecció de personal, i les alliberin d'una sobrecàrrega accessòria de comeses que els permetria centrar l'atenció en allò que és principal, a la vegada que, per simple economia d'escala, s'optimitzaria la despesa imputable a aquest capítol. És obligat adoptar mesures sense demora que permetin superar els obstacles que frenen la millora de les nostres administracions, aprofitant l'oportunitat extraordinària, tan sovint esmentada aquests dies, que ens ofereix l'actual escenari per definir nous instruments que ajudin a bastir l'estat emergent, i no hi ha dubte que amb l'impuls d'actuacions en la línia apuntada es coadjuva a l'assoliment d'aquest objectiu.

En conseqüència, escau exigir a les persones cridades a governar el procés que ens pot conduir a la desconexió definitiva d'Espanya que incorporin en el full de ruta, en l'agenda de l'acció de govern, el disseny d'una ocupació pública que doti les institucions d'una força de treball que pertany a tot el país. Ens cal una funció pública que superi les capelletes i faci possible parlar dels servidors públics *de Catalunya*. Un col·lectiu capacit per gestionar els reptes que tenim imposats i que ha de treballar sota unes condicions que afavoreixin l'autoestima i l'increment del prestigi davant dels ciutadans, perquè podran percebre nítidament que el nord de les seves actuacions és l'atenció a les persones i la satisfacció de l'interès públic general.

ANTHONY GARNER

L'administració actual no és àgil en l'assignació de capital humà allà on és més necessari

Cal incorporar en el full de ruta una ocupació pública que doti les institucions d'una força de treball que pertany a tot el país

Lo riu és vida

◆ Ahir diumenge hi va haver una manifestació multitudinària a Amposta per demanar la paralització de l'anomenat *pla de conca de l'Ebre*, una nova versió del Pla Hidrològic Nacional que fa anys que impulsa el PP des de diverses institucions, començant per les més enlairades de l'Estat, i que bàsicament consisteix en una desfiguració i un malbaratament flagrants de l'ecosistema del Delta en resposta a interessos no ja econòmics sinó presumiblement il·lícits. En efecte, vostè que llegeix aquest article ja s'està fent la pregunta: "És que no es cansen mai?" Doncs no, no es cansen mai. Són depredadors de recursos públics, tant naturals i financers com humans. El PP, fins i tot quan està contra les cordes com ara mateix, actua sempre amb la prepotència d'aquells dolents de pel·lícula que fins i tot quan es veuen abatuts, o particularment en aquesta situació, troben encara una darre-

ra engruna d'energia per intentar morir matant. Ells poden perdre el govern d'Espanya, però a les Terres de l'Ebre, com a Catalunya o com a les Balears, s'hauran de fotre per poc que depengui de la seva capacitat d'influència i decisió. Això dels territoris díscols no és exactament un problema per als dirigents del PP, sinó més aviat un al·licient per tirar endavant les seves polítiques, només que corregides i multiplicades. Dit d'una manera més col·loquial, si volen, però també més descriptiva, resulta que els va la marxa.

◆ En el conflicte de l'Ebre, en concret, els mallorquins tenim l'honor d'haver-hi aportat un cert protagonisme a través de la figura de Jaume Matas, que va ser ministre de Medi

SEBASTIÀ ALZAMORA

ESCRITOR

El PP és un depredador de recursos públics, tant naturals com financers

Ambient amb el mateix estil que Jack l'Esbudellador podia haver-ho estat de Salut. Com a bon mallorquí, l'expresident Matas no havia vist un riu ni un delta en la seva vida, com a màxim un torrent (el de Pareis) gairebé sempre dessecat. Tampoc no tenia el més mínim coneixement sobre enginyeria hidrològica.

Era, doncs, la persona idònia (segons el PP) per ordenar amb una mà el transvasament de les aigües de l'Ebre mentre amb l'altra mà subscribia acords amb Florentino Pérez a la llotja del Santiago Bernabéu. Matas venia de ser un president enderrocat de les Illes Balears, que com tothom sap és un país capdavanter en matèria mediambiental. Quin motiu raonable hi havia per convertir-lo en ministre, i encara més

d'aquesta matèria? Ah, misteri. Li ho hauríem de preguntar al *musculista* José María Aznar, que va deixar Espanya tan bé com hem pogut constatar en els últims anys: la va deixar com nova.

◆ No n'han passat tants, d'anys, però en el seu decurs Jaume Matas s'ha donat a conèixer com un delinqüent convicte i fins i tot confés, mentre que Aznar s'ha convertit en un personatge estrambòtic que no és ben rebut a cap fòrum internacional, ni que sigui perquè el seu anglès tampoc no va més enllà de la "*cup of café con leche*" de la seva esposa Ana Botella. El problema de lo riu, en canvi, segueix viu i en dansa, i encara pendent de resolució. Hem d'esperar que acabi de la millor manera possible, però no hi és de més recordar algun dels protagonistes polítics que, amb molta inconsciència i encara més mala idea, el varen propiciar.